

защита, помощи . . . Но каква помощъ можъ азъ да сторѣжъ когато не съмъ въ състояние даже нито себе си да защитѣжъ, понеже членовѣтъ на Червений Кръсть нѣматъ при себе никакво оружје и азъ дѣйствиелно нищо нѣмахъ, даже нито единъ револверъ.

— Не е ли добръ да се защищаваме съ ампу-
тационнитѣ ножове, — казахъ азъ на другаря си по-
ловина на шега и полусериозно, — но веднага си по-
мислихъ: какво ще направѣжъ съ тѣхъ срѣщу куршу-
митѣ. И тѣй друго нищо не оставаше, освѣнъ да се
предадемъ въ робство, ако би да не ни избѣжтъ на
сѣщото мѣсто, гдѣто ни уловятъ въ първата минута.

— О, Боже! Боже! въздишаха калугеркитѣ,
като плачеха и кършиха рѣце — Турцитѣ, Черке-
зитѣ дойдоха въ Габрово; веднага ще дойдѣтъ
тука и ще ни исколятъ. Докторъ Павелъ! Докторъ
Никола! избавете ни, увардѣте ни! — викаха тѣ къмъ
мене и приятельтъ ми, понеже само ние бѣхме мъже
които тогазъ се намирахме въ манастирския дворъ;
а въ външния дворъ при каруцитѣ бѣха нашитѣ ко-
чиши и санитаритѣ.

— А кждѣ ги, кждѣ сѣ Турцитѣ? Нѣма никакви
Турци и Черкези, — казахъ азъ на калугеркитѣ за-
да ги успокоѣжъ и утѣшиѣжъ, — вамъ се сторило такова
нѣщо . . . Азъ нищо не чувамъ . . . вие чувате ли
каква-годѣ глѣчка?

— Не! не! — отговаряха тѣ плачешкомъ; на
улицата има шумъ; сичкитѣ бѣгатъ; ние сами
видѣхме и чухме; вашитѣ хора въ външния дворъ
тѣй сѣщо викаха « караулъ » и чукаха тази врата
за да ни разбудятъ. Само че ние не отворихме;
може-би, тосѣ часъ и Турцитѣ ще навлѣзѣтъ! —